

Девојката махна гнѣвно съ рѣка.

— Не желая да слушамъ нищо. Не очаквахъ това отъ васъ! Никой не ме подкрепи. Безумни ли сте? Защо трѣбва да отивамъ при латинитѣ, когато съ това само ще засила положението на Борила!

— Момиче, ти не ни разбирашъ... Почакай. Ето... Слушай ме. Слушай ме, Марио. Нѣма време за губене.

Тя се извърна и го изгледа сърдито. Въ очитѣ ѝ блестяха сълзи.

— Не искамъ да слушамъ нищо. Правете каквото искате. Сега Борилъ е силенъ. Иоанъ Асенъ може да чака още години... Нали?

Великиятъ боляръ поклати глава:

— Не. Не си права. Ето. Бунтътъ пропадна. Всичко е разсипано. Не можемъ нищо да сторимъ. Съюзътъ е вече сключенъ. Ала имаме още само една надежда.

Девојката сви вежди.

— И това е?...

— Това си ти.

— Азъ? — въ гласа ѝ надникна недовѣрие и почуда.

— Марио... — той се озърна, сниши гласъ. — Ние имаме нужда отъ свой човѣкъ въ Константиновградъ... Сега разбра ли?

Девојката трепна. Замисли се, скръбно сбърчила чело, притиснала съ длани лицето си. Два пѣти въздъхна дълбоко.

Задъ тѣхъ отекнаха тихи стѣпки. Борилъ приближи съ неспокойно лице.

— Нѣма повече време за колебания — той направи знакъ на Илиница да излѣзе. — Следъ малко ще бждатъ въведени находниците на императора. Е? Каква е думата ти?

Тя го погледна студено и насмѣшливо. Следъ това извърна лице. Той стисна китката на ржката ѝ, въ безпаметенъ гнѣвъ.

— Мълчишъ? Добре. Нека не се мамимъ. Днесъ ще се обяви годѣжа ти съ Ерикъ Филандъръ, все едно дали ще дадешъ съгласието си или не. А вървай ми, че мога да